

LBRIS

We know
books

TRENUL DE LA MIEZUL NOPTII

MATT HAIG

Traducere din limba engleză de
ANDREEA IANCU

NEMIRA

LUNA DE MIERE

În timp ce taxiul pe apă gonea de-a lungul lagunei, cei doi tineri proaspăt căsătoriți priveau în față cu ochi plini de uimire.

În spatele bărcii mici, Wilbur i-a strâns mâna lui Maggie și s-a aplecat spre ea, cu reflexia soarelui strălucindu-le în față.

— Te iubesc, domnule Budd, i-a spus Maggie cu naturaleta cu care respira.

— Și eu te iubesc, doamnă Budd.

Maggie a zâmbit, gândindu-se cât de amuzant, dar și oficial sunau cuvintele astea.

Au stat ținându-se de mână, cu degetele împletite ca niște rădăcini, în timp ce barca pufăia apropiindu-se de oraș. 9 august 1974.

Wilbur și-a întors privirea de la peisajul din fața lui, uitându-se către persoana pe care o cunoștea încă din copilărie.

— Vom fi mereu așa, nu? l-a întrebat Maggie.

El a zâmbit liniștitor.

— Desigur. De ce n-am fi?

S-au sărutat, iar laguna se pierdea în Marele Canal.

— Nu știi. Lucrurile se schimbă în timp.

— Dar uită-te la Veneția. Au trecut sute de ani și nu s-a schimbat deloc. Am putea fi la fel de bine și în 1574, și în 1974.

Ea a privit spre oraș.

— Așa e. Hai să ignorăm timpul! Hai să fim Veneția!

El a privit-o cum își ridică aparatul de fotografiat Pentax, un cadou de nuntă primit de la tatăl ei, și îl îndrepta spre Palatul Dogilor,

cu fațada lui de piatră roz și albă, cu arcele complicate ridicându-se direct din lagună, ca un vis febril bizantin.

— Pentru totdeauna, a adăugat Wilbur, râzând.

Ea și-a trecut mâna prin părul lui ciufulit, care-i crescuse mai mult ca niciodată.

— Da, pentru totdeauna, mereu și întotdeauna...

Barca a încetinit puțin.

— Acolo, a spus barcagiul, arătând înainte, spre o clădire drăguță, dar ușor decrepită, cu fațadă de teracotă. Hotelul Proserpina.

Wilbur și Maggie nu mai fuseseră niciodată în străinătate, iar pentru ei locul părea exotic și plin de promisiuni. Și în acel moment, niciunul dintre ei nu vedea silueta care îi privea de pe mal, cea care semăna atât de mult cu Wilbur, încât ar fi fost imposibil să faci diferența.

O oră mai târziu beau vin, stând într-o tăcere confortabilă la umbra unei cafenele de pe Marele Canal și privind orașul întinzându-se în fața lor.

Wilbur era îmbrăcat la fel cum fusese în avion: sandale, blugi evazați și o cămașă verde cu mânecă scurtă și guler mare, iar Maggie purta o salopetă portocalie. I-a spus că arată ca o vedetă de film, iar ea i-a spus să nu mai fie siropos, dar a zâmbit totuși.

Un vaporetto plin de turiști a trecut puffând. Maggie și-a amintit de nunta lor.

— N-am văzut-o niciodată pe mama ta atât de fericită, a spus ea. N-a pomenit...

S-a oprit, nevrând să strice momentul.

— De Dougie? Mda, nu. N-a pomenit. N-am mai văzut-o pe mama așa. Nu după toate câte s-au întâmplat. Cred că ginul a ajutat. Și tatăl tău...

— Uită-te la tine, a spus Maggie, zâmbind în lumina soarelui.

— Ce-i cu mine?

— Stai lăsat pe spate în scaun ca un împărat.

— Sunt doar fericit.

— Așa și trebuie. Ești în luna de miere.

Wilbur a simțit cum îl privește cu mai multă atenție.

— Te gândești la librărie?

El a clătinat din cap.

— Chiar nu, a mințit.

Sau a mințit doar pe jumătate.

— Nu chiar în clipa asta... Mă gândesc doar la tine. Și e un gând care mă absoarbe destul de mult...

Și, la vremea aceea, nu era nimic special în acea satisfacție. Le curgea ca un pârau printre degete și își imaginau că avea să fie mereu așa și că pâraul n-o să sece niciodată. Că avea să curgă pur și simplu, iar ei nu vor trebui niciodată să se gândească de unde venea. Și nu vor face niciodată efortul de a-l drămui și de a-l savura pe îndelete, ca și cum viața ar fi putut rămâne pentru totdeauna o lună de miere.

După ce au băut vinul, și-au reluat plimbarea, îndreptându-se spre biserica Sfântul Ioan cel Milostiv. Maggie fredona jucăușă un fragment din cântecul ei preferat, *Bridge Over Troubled Water*¹, când au zărit Podul Rialto în depărtare.

Au trecut pe lângă cupluri elegante de italieni. Cămăși descheiate și rochii încântătoare. Un muzicant stradal cânta la acordeon. Un american bătrân fuma pipă și vorbea cu un tovarăș despre jazz.

— Pare atât de diferit, nu ți se pare? a observat Maggie.

S-a uitat în sus și în jur, absorbind culorile. Teracotă și roz. O pată de galben, obloanele albastru-închis, totul părând uns cu miere în lumina soarelui.

— Diferit față de ce?

— Față de tot ce am cunoscut vreodată.

¹ În engleză, în original, *Podul peste apa involburată* (n. tr.).

A răs. Acesta a fost cel mai fericit moment din viața lui. Mai fericit decât crezuse în zilele lui cele mai întunecate că poate fi. Nu făcea nimic altceva decât să meargă pe lângă un canal și s-o privească pe femeia pe care o adora.

S-a întors spre Maggie când ea i-a zâmbit larg, plină de viață. Fața ei era la fel de senină și pură ca atunci când o cunoscuse. La fel de dură ca oțelul din Sheffield și la fel de caldă ca soarele. Era fermecat de ea. Îl făcea să-și uite, fie și temporar, rănila trecutului și spera că și el putea face același lucru pentru ea. Nu avusese de gând să se îndrăgostească. De ea sau de oricine altcineva. Dragostea era un lucru periculos. Dar acum, că se întâmplase, era recunoscător. Era cu adevărat jumătatea lui, în sensul că se simțea întreg cu ea, ca o întrebare care-și găsisese răspunsul.

Wilbur a oprit-o pe Maggie pentru un sărut, chiar înainte să urce treptele Podului Rialto.

— Am putea să ne mutăm aici, a zis el.

Apoi, câteva minute mai târziu, trecând pe lângă o tarabă cu cărți de pe pod:

— Aș putea să vând librăria.

Glumea. La urma urmei, doar ce ajunseseră. Dar, într-un fel, vorbea și serios. Serios în sensul că se conecta la partea aceea liberă și spontană din el.

— Și ce să facem? a întrebat Maggie, făcându-i jocul.

— Ai putea fi artistă... sau să organizezi tururi prin muzee...

— Iar tu ai putea să-ți deschizi o mică tarabă cu cărți, ca cea de acolo, de pe pod...

Acela a fost momentul în care Wilbur a auzit șoapta. Ceva foarte aproape de urechea lui. O respirație rece.

Trebuie să fii cu dinți de asta.

L-a făcut pe Wilbur să-și ducă mâna la ureche.

— Ești bine, dragule? a întrebat Maggie.

— Oh, da. Doar un țânțar sau ceva.

Și nu s-a mai gândit la asta. Uneori gândurile îi răsuna tare în cap. Atât.

A luat-o pe Maggie de mână și i-a strâns-o. Se simțea puțin amețit și dezorientat în mulțime, din cauza căldurii, dar cu toate astea, mai fericit ca niciodată.

Au continuat să meargă, dar curând altceva i-a atras atenția lui Wilbur. Ceva ce nu putea fi ignorat. Maggie i-a aruncat o privire rapidă, îngrijorată. Poate credea că se gândește la fratele lui. Dar nu. În fața lor, pe portic, lângă un mic magazin cu figurine din sticlă, a văzut ceva atât de ciudat, încât l-a umplut de groază.

Un bărbat, conturat vag în aer. Nici transparent, nici pe deplin acolo. Era bărbatul care îi privise la sosire, dar, de data asta, nu mai era invizibil. Un bărbat care semăna incredibil de mult cu Wilbur însuși. O dublură. Aceleași sandale, aceiași blugi evazați, aceeași cămașă verde cu mânecă scurtă și guler mare. Același păr ciufulit și aceiași perciuni mari. Aceeași siluetă suplă de un metru optzeci și cinci. Wilbur de douăzeci și nouă de ani din acel august al anului 1974. Cel cu lumea la degetul mic.

Acest alt Wilbur a părut să observe că fusese văzut și a făcut cu mâna, ca și cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Wilbur și-a ridicat ușor mâna.

— Wilbur, ești bine? a întrebat Maggie, îngrijorată.

Nu voia s-o sperie. A clătinat din cap.

— Mda. Încep s-o iau puțin razna de la căldură.

— Hai, băiete, a spus ea, exagerându-și accentul de Sheffield. Ai nevoie de o biserică frumoasă și înfricoșătoare și de niște Tițian la care să caști ochii.

El a răs. Dar, în timp ce cobora rampa, a auzit altceva.

Un fluierat slab, un huruit ritmic.

Aproape ca un tren care pleacă dintr-o gară.

LIBRIS

We know
books

**CINCIZECI ȘI DOI DE ANI
MAI TÂRZIU...**

FIRUL

Wilbur Budd a murit pe la miezul nopții, dar nu prea își amintea detaliile.

Stătuse afară, pe alea cu pietriș, luându-și la revedere de la profesoara lui de pian.

— Mulțumesc, a spus el, ușor fără suflare după mersul prin casă. Să te distrezi diseară la Cambridge!

Profesoara de pian a deschis portiera mașinii care o aștepta. Avea în jur de patruzeci de ani. Jumătate din vârsta lui. Dar părea să aibă viața deja aranjată. A zâmbit în soarele după-amiezii, în timp ce grădinarul lui Wilbur trecea pe lângă ea cu mașina de tuns iarba, îngrijind peluzele care coborau lin spre marginile pașiștii sălbatice. O sâmbătă de aprilie. Cerul era albastru, vântul adia ușor, iar ciripitul păsărilor acoperea zgomotele îndepărtate ale traficului. Una dintre acele zile luminoase și răcoroase care presară speranță peste întreaga primăvară.

— Așa o să fac! Și mulțumesc pentru conversație. Amintește-ți ce ți-am spus, nu te grăbi când cânti. Stai cât timp ai nevoie... Lent și constant. Vei reuși până la urmă.

— Da, a spus Wilbur. Așa cred și eu.

Se simțea ușor amețit. Îi era un pic greață.

Wilbur a ridicat încet un braț fragil, a apăsat pe telecomandă și a deschis porțile, a făcut cu mâna în timp ce ea pornea pe drumul de țară, apoi s-a dus înapoi spre casă.

Lua lecții de pian de doi ani, de când văzuse un anunț în vitrina unui magazin de muzică din Bedford. Doctorul îi spusese că

era important să învețe lucruri noi, acum că trecuse de optzeci de ani, iar el aștepta cu nerăbdare lecțiile săptămânale.

Odată intrat în casă, a traversat podeaua de piatră și sufrageria destul de mare, către pian.

S-a simțit din nou ciudat. De data asta, o presiune în umărul stâng, dar a trecut, iar el s-a așezat și a început să exerseze, amintindu-și să nu se grăbească.

Muzica avea un fel unic de-a contopi deceniile. Un cântec, până la urmă, era un ac care trăgea firul timpului, cosând momentele disparate într-un întreg. Era dulce-amărui. Acul putea să rănească. Iar această piesă aducea cu ea prea multe amintiri. Totuși, viața lui fusese așa cum fusese. Avusese viața pe care o avusese.

Era cam la jumătatea melodiei, chinându-se să atingă cu degetul mic un Mi bemol, când a sunat telefonul. Telefonul fix. I-a luat ceva timp să ajungă la el. Picioarele nu-i mai erau ce fuseseră odinioară. Nimic nu mai era. Se aștepta să fie vreun agent de vânzări sau vreo escrocherie cu voce de robot, cum se mai întâmpla uneori. Erau cam singurele apeluri pe care le mai primea în ultima vreme. Se pregătea deja să fie morocănos.

Dar nu. Nu era nici un robot, nici un escroc. Nu avea nimic de-a face cu marketingul sau cu inteligența artificială.

— Alo, Wilbur?

Era o voce pe care n-o mai auzise de foarte mult timp. De zeci de ani, de fapt. Părea puțin mai neclară. Puțin mai slăbită. Dar era cu siguranță ea.

MAGGIE

— Maggie. Doamne! Maggie, tu ești?

S-a poticnit și s-a așezat pe cel mai apropiat scaun. În cealaltă parte a încăperii, o fotografie de la nuntă stătea pe raftul din nișa de deasupra șemineului, așezată printre trofee pentru „Omul de afaceri britanic al anului“. Wilbur și Maggie ieșind din biserică.

— Da, eu sunt.

— Cum ai făcut rost de număr?

S-a blestemat aproape instantaneu pentru întrebare. Păruse atât de defensiv. Nu-și dorise nimic mai mult decât ca ea să aibă numărul lui și să-l sune, dar îi ieșise complet greșit.

— Tu mi l-ai dat, îți amintești? Mi-ai trimis un mesaj pe Facebook acum șase ani.

— Oh. Oh, da. Da, așa e. Credeam că n-ai văzut mesajul.

— L-am văzut. Nu folosesc Facebook, dar l-am văzut. Doar că nu știam ce să-ți spun...

Wilbur simțea din nou acea presiune în umăr. Se uita fix la fotografia de nuntă prin plexiglasul deformat al unuia dintre trofee. Râsul lui Maggie și zâmbetul simplu al lui Wilbur. Pe hârtie, căsnicia lor durase douăzeci de ani. Dar, dacă era să fie sincer, murise cu mult mai devreme. Însă în acel moment era menită să fie pentru totdeauna.

— Unde ești?

— În Sheffield. Tu? Bedfordshire, nu?

— Da. Clophill. E un sătuc minunat.

Era pe punctul de a adăuga: *dar e singuratic.*

— Maggie, mă bucur să aud de tine.

Era ciudat. După atâția ani, nu mai știa cum să vorbească cu ea. De parcă trecerea timpului adusese cu sine o oarecare formalitate. De parcă o persoană lângă care obișnuiai să dormi în fiecare noapte în același pat putea deveni un străin după ani de tăcere. Ca și cum, în afară de scurte interludii, starea naturală a oamenilor era să fie imposibil de departe unii de ceilalți.

A încercat din nou.

— Voiam să-ți spun niște lucruri. Să te întreb. Să repar...

— Nu fi prostuț, Wilbur. A trecut multă apă pe sub pod...

— E amuzant că spui asta. Am început să cânt la pian.

Și-a privit mâinile peste care trecuse atâta vreme. Venele arătau ca o hartă către un oraș necunoscut.

— Iau lecții în fiecare sâmbătă. Tocmai cântam *Bridge Over Troubled Water* și mi-am amintit cât de mult îți plăcea. M-a dus cu gândul la trecut.

— La vremurile bune.

— Da. La vremurile bune...

— Wilbur. *Wilbur*.

Rostise al doilea *Wilbur* mai apăsat. Și-a dat seama că bătea câmpii fără s-o întrebe nimic despre ea.

— Îmi pare rău, Maggie. Ce mai faci? A trecut atât de mult timp... Am văzut pe internet că ai avut o expoziție de artă în...

— Oh, a fost demult, a spus ea, aproape timidă. Nu prea mai fac asta.

S-a temut că urma să-i spună că e pe moarte. Țsta părea să fie principalul motiv pentru care oamenii din trecutul lui îl mai contactau. Ca să-i spună că urmează să moară sau că a murit cineva cunoscut.

— E prostesc.

— Ce anume e prostesc?

— Apelul ăsta.

— Mă bucur să aud de tine.

— Ei bine, nu am niciun motiv să te sun. De fapt, mi-am spus mereu că n-o voi face niciodată...

— Oh. Da. Înțeleg.

— Nu din răutate sau ceva. Doar că e puțin trist, nu-i așa? Dar de curând m-am trezit cu... ei bine, am simțit o dorință ciudată să-ți aud vocea. Ceea ce pare ridicol.

— Nu. Deloc.

Apoi a zâmbit.

— Vocea mea e destul de specială.

Râsul ei slab s-a stins într-o notă tristă.

— Ei bine, încă mai ai un pic de accent. Doar puțin.

— Doar puțin.

— Presupun că aș fi putut să-ți ascult pe internet unul dintre discursuri. Sau un interviu la televizor.

— Oo, nu vrei asta...

— Voiam doar să te aud.

S-a gândit la cum stătea lângă Maggie pe o bancă în parc, desenând iazul, cu o viață în urmă.

— Sunt aici. Am atât de multe lucruri să te întreb. Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le știu.

A urmat un moment de tăcere. Și-a imaginat-o gândind: *Dacă ai fi fost mereu așa.*

S-a gândit la toate lucrurile pe care nu le știa despre ea. La toate misterele create de deceniile de separare. Avea un partener? Avusese vreunul? Era fericită? Își făcuse prieteni noi? Mai avea vreunul dintre cei vechi? Ce emisiuni urmărea? Cum își petrecea zilele? Cum era viața ei? Cum stătea cu sănătatea? Mai putea merge bine? Ce părere avea despre ce se întâmpla în lume? Care era priveliștea de la fereastra ei? Încercase vreodată matcha? Cum îi era ei?

— Nu știi dacă eu vreau să-ți spun ceva, i-a zis ea.

Wilbur își simțea mintea încețoșată.

S-a uitat din nou la fotografia de nuntă. Zâmbetul lui Maggie în soarele aceluia august, când ieșea din Biserica Sfântul Timotei, într-un nor de confetti. Atâta fericire. Prietenii lor de atunci apăreau în fotografie: Charlie, Claudette, Doreen. Acum doar niște nume. Oameni despre care nici măcar nu știa dacă mai erau în viață. Fragilitatea trecutului.

— Te-am visat azi-noapte, a spus Maggie. Pe noi. Nu s-a întâmplat mare lucru în vis. Dar a fost incredibil de real. Era înainte de Londra. Eram în casa din Broomhill, vorbind, ca și cum n-ar fi trecut deloc timpul. Dar eram fericiți. Foarte fericiți. E atât de prostesc. Mă întreb de ce tocmai azi-noapte. A fost...

— Oh, Maggie. Și eu visez despre noi.

— Nu-mi amintesc niciodată visele, dar pe cel de azi-noapte l-am ținut minte. Îmi pare rău. Cred că trebuie să închid acum. E puțin prea mult. Doar aveam nevoie să...

— Abia ai...

Wilbur s-a oprit.

Își dorea să nu închidă. Era o tortură să-i audă vocea doar câteva momente, pentru ca apoi totul să se termine. Dar știa că nu-i datora nimic. Viața fusese așa cum fusese. Nimeni nu putea schimba ceea ce se întâmplase. Și se întâmplaseră atât de multe. Pur și simplu așa fusese menit să fie.

Cu toate acestea, nu s-a putut abține.

— Mi-ar plăcea să mai vorbim. Ar fi în regulă?

— Da, a spus ea cu vocea ei plăpândă și îmbătrânită. Și mie mi-ar plăcea.

UN FRAGMENT

A pus receptorul jos și a constatat că rămăsese fără suflare, ca și cum ar fi alergat un maraton. Dar a simțit brusc nevoia să găsească ceva. Voia scrisoarea de la ea. Ultima dovadă a faptului că fuseseră un timp împreună sau, mai degrabă, prima dovadă a despărțirii lor.

N-o mai citise de ani de zile. Era la mansardă, ascunsă în spațiile unei uși. S-a dus acolo. S-a lăsat în patru labe ca să încapă adânc în dulap, trecând pe lângă o grămadă de facturi, documente și reviste vechi. În jurul capului, ca o galaxie în miniatură, îi pluteau particule de praf.

— Ce faci, Wilbur? a mormăit pentru sine. Bătrân prost.

Apoi a găsit-o. Cel puțin una dintre pagini. Ultima. A încercat fără succes să le găsească pe celelalte, ignorând faptul că se simțea tot mai rău. Acum începuse să găfâie, iar când s-a ridicat, i se învârtea capul. S-a adunat și a coborât scările, cu pagina îngălbenită în mâini.